

Mette Christina Juuls prædiken 8. søndag efter trinitatis

Taler

Mette Christina Juul
Præst

Dato

26. juli 2026

Sted

Ullerslev kirke, Fyens stift

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 7, vers 22-29

Salmer

DDS 724: Solen stråler over vang

DDS 358: Lad dit rige

DDS 672: Jeg ved, på hvem jeg bygger

DDS 375: Alt står i Gud faders hånd

- 1 De driver et af de mest velfungerende samfund i verden. Hver enkelt skabning er født til at udføre én bestemt funktion. Nogen er skabt som arbejdere og skal bygge, udbygge og vedligeholde det fælles hjem; andre er skabt som krigere, der skal holde fjender borte; nogen er skabt som forråds-kammer og deres eneste
- 5 funktion er at spise til maven er ved at revne for så at kunne gylpe mad op til artsfællerne og brødføde dem; og én eneste er skabt som dronning og med den eneste opgave at lade sig befrugte og reproducere arten.

- I dette specielle og særdeles velfungerende samfund bliver der ikke afholdt
- 10 medarbejderudviklingssamtaler med målsætning og målopfølgning. Der tales ikke om variation i arbejdsopgaverne, og der råbes ikke op om ”mental load”. Der iværksættes ikke strejker, for der findes ikke utilfredshed. Enhver kender sin plads, og der er ingen udsigt til hverken forfremmelse eller degradering. Der findes kun to tilstande: livet i den rolle, som skabningen er skabt til, og så
- 15 døden.

Når vi mennesker betragter myrernes verden – for det er den, som er beskrevet her – så bliver vi gerne fascineret af dens effektivitet.

- 20 Selv i Biblen opfordres mennesket til at lade sig inspirere af myren. I Ordsprogenes bog står der:

Gå til myren, dovenkrop,

Betragt dens færden, og bliv vis!

30 Ét er at anerkende, at myrerne har indrettet sig på en måde, der gør deres samfund effektivt. Noget andet er at ville bytte – og bytte – det vil vi under ingen omstændigheder! Myrernessærdeles effektive samfund kan vi bestemt godt lide, men den store ulighed, der er blandt myrerne, og tanken om, at mennesker skulle være skabt til helt bestemte funktioner, som vi ikke kan bryde ud af, ligger os uendeligt fjernt.

35

Betragtet med menneskers øjne er myrernes samfund dybt uretfærdigt! Det er uretfærdigt, at nogle myrer skal knokle sig ihjel, mens andre sidder fede og mægtige i myreboet og blot har til opgave at gylpe lidt mad op til de andre. Det er uretfærdigt, at kun de få udvalgte kan reproducere sig selv.

40

Men der er intet, som tyder på, at myrerne finder deres samfundsindretning og deres indbyrdes relationer uretfærdige.

45 Helt anderledes forholder det sig med os mennesker. Mennesket har en medfødt retfærdighedssans. Selv helt små børn er drevet af retfærdighed. Selv små børn reagerer med vrede og gråd, når et andet barn tager dets legesager, eller når andre børn får noget, som det ikke selv får.

50 Retfærdighedssansen udvikles og forfines efterhånden, som vi bliver voksne. Vi bliver optaget af at skabe et samfund, der på samme tid er effektivt OG hviler på en høj grad af retfærdighed. Vores forventning om retfærdighed kommer ikke kun til udtryk i vores samfundsopbygning, men også i vores indbyrdes og nære relationer.

55 Kampen om retfærdighed og dermed kampen mod uretfærdighed kan vi samles om...

Eller det tror vi, for hvordan skulle vi kunne gennemføre det? Hvad er retfærdigt, og hvad er uretfærdigt? Og hvem afgør det? Er retfærdighedsbegrebet 60 ikke individuelt? Og er faren ved en sådan individuel retfærdighedssans ikke, at vi derved får delt verden og hinanden op i retfærdige og uretfærdige

mennesker/i gode og onde mennesker – altså set ud fra den enkeltes perspektiv?!

65 Selvfølgelig er vi nødt til at træffe nogle valg med hensyn til, hvordan vi skal leve sammen, men at lade det hvile på noget, som vi kalder retfærdighed, det er at ophøje os selv. For hvem bestemmer, hvad der er retfærdigt, og hvad der er uretfærdigt?

70 Historien viser, hvor farligt det kan blive, når retfærdighedens krigere rykker ud; det kostede hoveder under Den franske revolution, og det kostede millioner af liv i nazisternes kz-lejre. Men man behøver ikke at læse adskillige bind i verdenshistorien for at forstå, at menneskets kamp for retfærdighed har noget uforsonligt og splittende over sig! Vi oplever det også i den knap så voldelige
75 ende af skalaen, når forældre, voksne børn og søskende slår hånden af hinanden, og f.eks. når unge mennesker i dag kan sige, at de med sikkerhed ikke vil have en kæreste med en anden retfærdighedssans end dem selv.

Uforsonligheden og splittelsen er ikke det eneste problem med
80 retfærdighedssansen. Problemet er også, at den rummer en dobbelthed.

Samtidig med, at kampen for retfærdighed kæmpes for at opveje en grundlæggende ubalance og forskel mellem mennesker, så kan denne kamp have til formål eller have som en behagelig sidegevinst, at man selv kommer til at
85 fremstå som mere retfærdig, hvorved man kan sole sig i andres hæder og anerkendelse.

Det er sådan, at den jordiske retfærdighed ser ud. Det er en retfærdighed, som baserer sig på forventningen om, at den gode retfærdighedsgerning gengældes;
90 gengældes med f.eks. taknemmelighed, hæder og anerkendelse.

Det er en ganske anden retfærdighed, som Jesus taler om. I dagens evangelietekst er vi i slutningen af bjergprædikenen, hvor vi hører Jesus sige:

95 - At vi skal elske vores fjende,

- At vi skal vende den anden kind til, og

- At vi skal se bjælken i vores eget øje og ikke kun splinten i vores broders øje.

Lige inden dagens tekststykke kan vi læse Jesu advarsel om falske profeter, og om at et træ skal kendes på dets frugter. Samtalen her handler om, hvem der kan komme ind i Himmeriget, og folk vil gerne flytte samtalen fra træets frugter
105 over til jordisk retfærdighed.

Med ordene ”har vi ikke”: Har vi ikke profeteret i dit navn; har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mægtige gerninger i dit navn – så er der nogen, som mener, at de allerede med deres egne gode gerninger og
110 retfærdighedssans er på rette vej til Guds rige.

Men de agerer som en revisor ved årsafslutningen, hvor regnskabet skal gøres op, og det skal stemme.

115 Og sådan gøres det himmelske regnskab ikke op. Jesus sender dem bort, som står med retfærdighedens vægt i hænderne. I begår lovbrud! Siger han. Han gør det klart, at når vi stræber efter retfærdighed og siger ”Har vi ikke gjort det og det?”, så gør vi os skyldige i selvoptagethed, og vi glemmer vores næste.

120 Hvis vi rent faktisk vil kæmpe for retfærdigheden, så kan vi ikke nøjes med at stemme på det parti, der efter vores mening har den rigtige forståelse af retfærdighed; vi kan ikke forlade os på, at folketinget vedtager love og regler, der skaber retfærdighed. Ansvar for vores næste kan alene løftes ved, at vi selv gør noget for vores næste – uden at forvente noget til gengæld.

125 Kristendommen efterspørger ikke rigtige meninger og værdier – kristendommen efterspørger kun træets frugter!

130 Det regnskab kan ingen af os få til at stemme. Ingen af os kan sige os fri for en gang imellem at handle uretfærdigt over for vores næste! Ingen af os kan sige os fri for bare i tankerne at have handlet uretfærdigt over for vores næste!

135 Derfor er vores egen dyrkelse af og stræben efter retfærdighed i virkeligheden udtryk for –uretfærdighed. Den stræben er som et hus, der er bygget på sand, eller som en myretue, der er bygget på skovbundens bløde bund af grannåle og sandet jord. Når skybruddet kommer, og floderne stiger, falder det.

Og heldigvis for det. Heldigvis.

Overfor Gud er vi alle **u**retfærdige, og dermed er vi mennesker stillet lige over for Gud. Så er der ikke nogen skel mellem mennesker. Mellem retfærdige og uretfærdige. Mellem gode og onde. Så er der kun skel mellem Gud og mennesker.

145

Det er i denne forståelse, vi skal leve vores liv. Vi har derfor kun ét at gøre – nemlig at leve vores liv i troen på Guds retfærdighed i Jesus Kristus – og ikke i troen på vores egenretfærdighed. Det er på denne klippe, vi skal bygge vores hus. En klippe – om den ligger højt eller lavt – så dog en klippe, som holder *os* til jorden og stiller os i det rette forhold til Gud.

150

Og det er godt! For tænk, hvad det ville betyde, hvis det var *menneskets* sans for retfærdighed, der i sidste ende var afgørende. Da ville det skorte på nåde og tilgivelse.

155

I troen på Guds retfærdighed og nåde kan vi derfor sige:

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

160

Amen

165

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

170

Tags

8. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-christina-juuls-praediken-8-sondag-efter-trinitatis>

175